

Aan
tafel
met
Jezus

zeven
ontmoetingen

Onder redactie van
René de Reuver

Inhoud

Stilvallen	7
<i>René de Reuver</i>	
1. Maria	13
<i>Arnold Huijgen</i>	
2. Zacheüs aan tafel	19
<i>Niels de Jong</i>	
3. Vrouw die Jezus' voeten zalfde	27
<i>Trinette Verhoeven</i>	
4. Tomas	35
<i>Engele Wijnsma</i>	
5. Judas	43
<i>Carmen Melissant</i>	
6. Petrus	51
<i>Dirk-Jan Bierenbroodspot</i>	
7. Maria van Magdala	57
<i>Riegonda van Welie</i>	
Met Jezus aan tafel	65
Personalialia	71

Stilvallen

RENÉ DE REUVER

Het overkomt jou vast ook weleens dat je stilvalt. Dat je niets meer weet te zeggen doordat je totaal bent overrompeld door een ingrijpende gebeurtenis. Doordat iemand, geheel onverwacht, zegt van je te houden. Of door een gebeurtenis die je schokt en uit het veld slaat.

Iets hiervan moeten de zeven intimi van Jezus, die in dit boekje aan het woord komen, hebben ervaren in de laatste week van Jezus' leven. In die week stapelen de gebeurtenissen zich op. Ze krijgen een dramatische wending die eindigt met de kruisdood van Jezus. Hun kind, liefste, vriend, meester, messias wordt gekruisigd!

Wat heb je dan nog te zeggen? Waarschijnlijk zou ook ik uit verbijstering en verwarring compleet stilgevallen zijn.

Het is niet verwonderlijk dat in de week voorafgaand aan het Paasfeest steeds meer christenen samenkomen

om stil te worden, bijbelwoorden tot zich door te laten dringen en zingend te bidden. Deze laatste week heet niet voor niets Stille of Heilige Week. Een week om stil te vallen omdat niet het alledaagse maar het heilige aan de orde is.

De Stille Week is een geladen week. Het begint feestelijk met de intocht van Jezus in Jeruzalem. Deze intocht lijkt een triomftocht. Mensen juichen hun kelen schor voor hun messias. Maar niets zo veranderlijk als de stem van het volk. Wel een beetje vreemd dat Jezus niet op een paard – de tank van toen – maar op een ezel de stad binnenrijdt en lang niet iedereen, Jezus inclusief, blij is. Beseft Hij dan al dat deze week uitloopt op zijn geweldadige dood? Een dramatisch levenseinde? Zeker. Het is ongekend wat er later in de week allemaal gebeurt aan verraad, verloochening, vernedering, onrecht en moord.

Wie valt niet stil die dit op zich laat inwerken?

De stilte wordt nog intenser als je tot je door laat dringen dat halverwege deze week de voorbereidings-tijd van het Paasfeest, de Veertigdagentijd, eindigt. De eerste christenen kwamen, de bijbelverhalen lezend, tot het inzicht dat het Paasfeest eigenlijk al begint op de donderdagavond toen Jezus aan tafel brood en wijn deelde met zijn leerlingen en hen betrok op zijn lijden en sterven. Hierdoor plaatste men het dramatische gebeuren van de dood van Jezus in het licht van Pasen. Van de Opgestane die zegt: Wees niet bang!

Wie valt niet stil die dit op zich laat inwerken?

In dit boekje passeren zeven intimi van Jezus de revue. Zij weten nog niet van de diepe betekenis en duiding van het lijden en sterven van Jezus vanuit de opstanding. Zij spelen in deze laatste week een kleine rol en moeten verder toezien wat er met hun Jezus gebeurt. In elk hoofdstuk staat één figuur centraal. Hun levensverhaal wordt verteld door een collega die in de huid van deze intimi is gekropen.

Natuurlijk kun je dit boek in één ruk uitlezen. Het eigene van de zeven intimi, hun onderlinge overeenkomsten en verschillen, komt dan goed tot zijn recht. Toch kun je het boek ook anders gebruiken, namelijk als een soort meditatieboek. Concreet door elke dag van de Stille Week een hoofdstuk te lezen en je te verplaatsen in de intimi van Jezus. En jezelf af te vragen: Wat herken ik in deze figuur? Wat ergert me aan haar of hem? Wat heeft zij/hij me te zeggen? Hopelijk biedt elk hoofdstuk je voldoende om stil te vallen.

Wie zijn de zeven intimi die je ontmoet in dit boek? Het zijn zeven mensen die een rol spelen in de laatste week van Jezus' leven. De een wat kleiner, de ander wat groter. Verder hebben zij, zeer waarschijnlijk, allen weleens met Jezus aan tafel gezeten. En: betekende Hij heel veel voor hen. Hij was voor hen 'hun' Jezus!

De eerste is Maria, zijn moeder. Wat moet het voor haar hebben betekend dat de afstand tot haar zoon

steeds groter werd. Haar kind, uit haar geboren, sterft ten slotte alleen aan een kruis. Door haar ziel moet een zwaard gegaan zijn.

De tweede is Zacheüs. Eigenlijk past hij niet in deze galerij. We komen hem in de Bijbel maar één keer tegen, en dan ook nog niet tijdens maar vlak voor de laatste week van Jezus' leven. Namelijk bij de intocht van Jezus in Jericho, een voorstadje van Jeruzalem. Toch heb ik hem opgenomen in dit boek, omdat het uitloopt op een onvergetelijke ontmoeting, aan tafel, van Jezus met een randfiguur uit het evangelie.

De derde is een anonieme vrouw – of heette ze toch ook Maria? Zomaar stilletjes sluipt ze het huis van 'Simon binnen, een man die aan een huidziekte had geleden. Staat ze achter Jezus, breekt ze een flesje dure nardusolie open en giet de hele inhoud over het hoofd van Jezus. Je moet maar durven. 'Verkwisting!' roept een intimus van Jezus. Jezus duidt haar daad als voorbereiding op zijn begrafenis.

De vierde herken je vast wel: Tomas. Hij had Jezus gewaarschuwd dat het weleens helemaal verkeerd af zou kunnen lopen in Jeruzalem. Maar toen Jezus volhardde in zijn reis naar Jeruzalem is hij wel meegegaan, met al zijn aarzelingen en twijfels. Wat zullen al die twijfels met hem gedaan hebben in die bijzondere week?

De vijfde intimus is de penningmeester van de leerlingen van Jezus: Judas Iskariot. Steeds minder kan

hij Jezus volgen. Waarom kiest Hij deze doodlopende weg? Ten slotte verkoopt hij Jezus voor een paar duiten aan zijn tegenstanders. Uit teleurstelling? Hij is er nooit meer bovenop gekomen.

De zesde mag zeker niet ontbreken: Simon Petrus, de rotsman. Als eerste belijdt hij dat Jezus de messias is. Hij is bereid om met Hem te sterven. Maar alles verloopt totaal anders. Op een cruciaal moment verraadt hij Jezus, tot drie keer toe. Het geluid van die kraaiende haan en de ogen van Jezus zal hij nooit meer vergeten zijn.

De laatste is nog een Maria: Maria van Magdala. Een vrouw met een donker verleden waar Jezus haar van heeft bevrijd. Hierdoor was haar leven opengegaan, als nooit tevoren. Als dank en uit liefde is ze Jezus gevolgd. Tot het einde toe. Wat moet het haar geraakt hebben wat haar Jezus in deze week is aangedaan. Door haar vele tranen kon ze nauwelijks zien.

Er zouden nog meer intimi te noemen zijn, maar zeven is voldoende, voor elke dag één.

Het boek sluit af met een bijzonder tafelgesprek. Na de Stille Week, na Pasen, zitten alle intimi nog één keer met elkaar aan tafel. Samen met Jezus. Op tafel staan brood en wijn. Wat zouden de intimi elkaar en Jezus te zeggen hebben?

Hopelijk reikt ook dit laatste hoofdstuk je voldoende aan om nog een keer stil te vallen.

Maria

ARNOLD HUIJGEN

Ik ben zijn moeder. ‘De meest gezegende van alle vrouwen,’ zou mijn nicht zeggen. En gezegend ben ik zeker. Het is niet niks om de moeder van de Langverwachte te zijn geworden. Uniek. Een engel op bezoek, dat maakt niet iedereen mee. En dan die boodschap. Alsof je tegelijk aan de grond genageld én weggeblazen wordt. Ik was nog maar een meisje, net kind af. Wat begreep ik ervan? ‘De heilige Geest zal over je komen’ – misschien kan een schriftgeleerde daar nog eens een beschouwing over schrijven, maar ik vatte er maar weinig van. Maar ‘ja’ zeggen was genoeg. Ik hoefde niet alles te begrijpen om gaandeweg toch het leven in mij te voelen. Het voorrecht van de moeder. Toen was Hij nog veilig in mij, althans: dat dacht ik. Zolang de verlosser een kind is, moet zijn moeder hem veiligheid bieden. Ook een messias moet leren lopen.

Ja, ik ben bevoorrecht, gezegend, uitverkoren zelfs. Maar wie God kiest, krijgt het voor de kiezen. Dat werd lijden. Het werd me al gezegd toen we in de tempel waren: ik zou 'als door een zwaard doorstoken' worden. Geen gezellige tekst als je met je baby aankomt, al wist ik toen nog niet half wat er zou gaan gebeuren.

Hoe vaak heb ik met Hem aan tafel gezeten? Veel hadden we niet, maar één voordeel als je man timmerman is: je hebt tenminste een tafel, en hij staat nog recht ook. Brood op de plank was er ook. Een hard leven, maar ook mooi: Jozef en Jezus die hongerig uit de werkplaats kwamen, houtkrullen in het haar, klaar om te eten. Altijd eerst de Eeuwige danken, natuurlijk.

Waar hebben we het allemaal over gehad aan tafel? Achteraf vraag ik me dat af. De gewone dingen natuurlijk, orders, leveranciers en prijzen. Maar ook over de toekomst van Israël, over de Eeuwige. Er veranderde wel iets toen we Hem eens kwijt waren in Jeruzalem. Twaalf jaar, dus echt klein was Hij niet meer, met der tien ben je 'zoon der wet' en tel je helemaal mee. Maar als je Hem kwijt bent, voelt het wel als je kleine jongen die je mist. Bleek Hij verwickeld in een discussie over de wet, en dat vond Hij nog logisch ook. Hij moest in het huis van zijn Vader zijn, niet te stoppen.

Die drive, die spirit van Hem, niet te geloven. Voor niemand bang, zelfs niet bij zijn arrestatie, zeggen ze. Alleen voor God had Hij ontzag. Maar waar heeft het

Hem gebracht? Aan dat martelwerktuig, die vervloekte executiepaal. Mijn jongen had niks misdaan, maar daar hing Hij wel te creperen. Heb ik geschreeuwd? Gehuild heb ik zeker. Maar het was of er een waas over alles lag, alsof iemand me wakker zou maken en het een boze droom zou blijken. Het kon niet waar zijn. Dat denk je dan, maar het was waar. Uiteindelijk was ik zo ver dat ik hoopte dat het niet te lang meer zou duren, dat ijselijke kreunen als Hij zich oprichtte om adem te halen en dat van pijn vertrokken gezicht als Hij zich weer liet zakken. Net zo lang tot Hij geen kracht meer had.

Dat Hij de kracht nog had om me aan te kijken en wat te zeggen. Dat was toch weer die geestkracht. Johannes en mij, Hij gaf ons aan elkaar. Zo klinkt het net als een huwelijk, maar het was iets anders, wat nieuws. Hij verklaarde Johannes tot mijn zoon en mij tot diens moeder. Zo gaat dat kennelijk. Hij sprak het als een soort koninklijk besluit uit, alsof Hij op een troon zat en niet aan het kruis hing. Nu kunnen Johannes en ik niet meer van elkaar af. Niet dat we dat zouden willen, maar de band is nu nog wel extra sterk. Jezus' dood verbindt ons net zo goed als zijn leven. Dus nu zit Johannes bij mij aan tafel, of ik bij hem eigenlijk. We delen brood en wijn.

Kon ik nog maar eens met mijn Jezus aan tafel zitten. En dan niet net als vroeger, toen Hij klein was, onbezorgd.

Tijdens zijn leven op aarde had Jezus vele ontmoetingen. Juist in deze ontmoetingen leren we wie Jezus is en wat zijn boodschap is. In dit boek worden zeven ontmoetingen met Jezus beschreven. Iemand schuift bij Jezus aan tafel en gaat met hem in gesprek. Zo leren we Jezus steeds op een andere manier kennen. *Aan tafel met Jezus* is geschreven als bezinningsboek voor de Veertigdagentijd. Het is geschikt voor persoonlijke lezing en voor bespreking in een groep, of om te lezen in vieringen of vergaderingen.

Aan dit boek werkten mee: René de Reuver (redactie), Arnold Huijgen, Niels de Jong, Trinette Verhoeven, Engele Wijnsma, Carmen Melissant, Dirk-Jan Bierenbroodspot, Riegonda van Welie.

Protestantse
Kerk

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 707

ISBN 9789043539302

9789043539302